

Estat Català

PORTANT-VEU
DE LES JOVENTUTS
D'ESQUERRA
ESTAT CATALÀ

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 25 de desembre del 1955

3.ª època. - Núm. 14

Macià, el vostre record és més viu que mai. Les Joventuts d'Esquerra Estat Català són fidels al vostre ensenyament i al vostre guiatge.

Al segon aniversari de la seva mort, després de la gloriosa declaració política del 6 d'octubre, el document històric del 14 d'abril, proclamat pel Primer President de Catalunya, l'immortal Francesc Macià, brilla amb la claror eterna de la justícia i de la veritat.

Manifest signat per Francesc Macià, proclamant la República Catalana

Catalans:

Interpretant els sentiments i els anhels del poble que ens acaba de donar el seu sufragi, proclamo la República Catalana com a Estat integrant de la Federació Ibèrica.

D'acord amb el President de la República federal espanyola, senyor Niceto Alcalá Zamora, amb el qual hem ratificat els acords presos en el Pacte de Sant Sebastià, em faig càrrec provisionalment de les funcions de President del Govern de Catalunya, esperant que el poble espanyol i el català expressaran quina és en aquests moments llur voluntat.

En fer aquesta proclamació amb el cor obert a totes les esperances, ens conjurem i demanem a tots els ciutadans de Catalunya que es conjurin amb nosaltres per a fer-la prevaler pels mitjans que siguin, encara que calgui arribar al sacrifici de la pròpia vida.

Preguem que cada català, així com tot altre ciutadà resident a Catalunya, es faci càrrec de l'enorme responsabilitat que en aquests moments pesa sobre tots nosaltres.

Tot aquell, doncs, que periorbi l'ordre de la naixent República Catalana, serà considerat com un agent provocador i com a tal traïdor a la Pàtria.

Esperem que tots sabreu fer-vos dignes de les llibertats que ens hem donat, i de la justícia que, amb l'ajut de tots, anem a establir. Ens recolzem amb bases immortals com són els drets dels homes i dels pobles i morint i tot si calgués, no podem perdre.

En proclamar la nostra República, fem arribar la nostra veu a tots els pobles d'Espanya i del món, demanant-los que espiritualment estiguin al nostre costat i enfront de la monarquia borbònica que hem abatut, i els oferim aportar-los tot el nostre esforç i tota l'emoció del nostre poble renaixent per a afermar la pau internacional.

Per Catalunya, pels altres pobles germans d'Espanya, per la fraternitat de tots els homes i de tots els pobles, catalans, sapigüeu fer-vos dignes de Catalunya.

Barcelona, 14 d'abril del 1931. - EL PRESIDENT, Francesc Macià.

Cabdill Macià: Catalunya és vostra

La Federació Ibèrica en marxa

La missió de Catalunya ha estat —al transcurs del temps— la d'introduir a l'interior de la Península les idees de renovació política i social. Catalunya, en els grans moments històrics, s'ha instituit en definidora del complex peninsular i en orientadora de la seva política.

Espanya viu, des de fa segles, sota l'acció d'una sèrie de circumstàncies adverses que han falsificat totalment les bases del seu desenvolupament històric. A la Península Ibèrica —fent momentàniament, abstracció de Portugal— viuen quatre grans grups humans amb característiques socials, polítiques i econòmiques de nació: Catalunya (comprentent-hi València, Mallorca i Aragó) el País Basc, Galícia i les dues Castelles. No oblidem —en aquest esquema— el ressorgir altament prometedor del particularisme andalús.

Aquestes quatre nacionalitats han viscut, per un cesarisme estranger, agravat per la persistència anti històrica de la monarquia absoluta, vinculades a una unitat artificial i estranguladora. Per això quan aquest vincle de força, aquesta cadena, s'ha trencat, hem assistit, per reacció natural, a un trossejament tràgic de l'ànima peninsular.

En els moments dolorosos de la història, quan els reialmes de Taifes,

el cantonalisme després, feien la seva aparició, Catalunya, per la seva presència i pel seu seny, apareixia com a un element d'estabilitat: el pol al voltant del qual cristal·litzava la veritable unitat ibèrica.

Es Catalunya qui, en la guerra de la Independència, donant naixença a la Junta de Manresa i a l'Assemblea de Barcelona, trenca el mite del centralisme unitari i inaugura la nova fase de la història peninsular. Es Catalunya, en fi, qui l'any 1873 crea la República Federal. Des de llavors, des d'aquell llampec efímer de veritat, la federació viu una vida latent de magnífiques prometes.

La República del 14 d'abril, el Pacte de Sant Sebastià, la República Catalana, la Generalitat, l'Estatut, foren les fases d'un ressorgir nacional que que culminà, políticament, amb la declaració històrica del 6 d'octubre.

El gest de Macià —el 14 d'abril— repercutí en el més pregon de la consciència peninsular. La veu de Catalunya resonà poderosament en tot l'àmbit hispànic.

El gest de Companys, el 6 d'octubre, més tràgic, més angoixós, produí ressonàncies encara més fondues.

El primer era una prometença de millor vida. El segon, era la demostració palesa que sense federació, no hi havia possibilitat de convivència.

Des de llavors, i passades les naturals reaccions biològiques instituídes, la federació es presenta com a la fórmula única i exclusiva de la unitat. La síntesi creadora d'un esplendorós renaixement.

Les cartes adreçades pels representants gallecs i valencians al President de Catalunya, cartes nobles, plenes d'un gran sentit de responsabilitat, situen Catalunya al bell mig del problema peninsular.

«Mentre no s'emmoilli àmpliament la política d'un sistema que prejutja secularment les vives i despertes nacionalitats ibèriques, no s'haurà retornat al nostre país la glòria de la seva autèntica tradició històrica», diuen Miranda i Castelao.

I respon la veu greu del President de Catalunya:

«La Federació donaria grans fruits perquè representava la idea nova, la realitat viva i clamant i el que està en front són els fantasmes creats per l'artifici i la ficció que arrosseguen una història tràgica de desventures».

Magnífic diàleg entre homes que anima una noble posició i que porten —al seu darrera— la voluntat incoercible de les masses populars.

Magnífic diàleg precursor de l'autèntica victòria de Catalunya:

La Federació definida i orientada pel nostre poble!

Macià, reconstructor

Catalunya—sota l'acció de Macià— estructurà la Generalitat, organisme suprem de la seva vida col·lectiva. Després de segles d'opressió en que l'ànima catalana, colgada sota les cendres, visqué una vida de clandestinitat i de vergonya, un vent de resurrecció planà damunt del nostre poble, aixecant entusiasmes i vitalitzant arrels. Catalunya, en fi, trobava un òrgan d'estat per a plasmar, a través d'ell, tot el que constitueix la seva essència i la seva raó.

Macià trèia la pols dels arxius, la molsa de les pedres històriques, la cendra del sepulcre nacional i tornava a Catalunya a la vida: a una vida jove, ardent; a una vida de joia i de treball.

I Catalunya feia sentir la veu de sempre: els remenses revivien a través dels rabassaires.

Militant d'Esquerra Republicana de Catalunya, militant de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» compleix els teus deures sindicals.

La menestralia urbana i rural — la classe social que constituí els fonaments de la nostra edat mitjana— era, ara, la que, aliada amb el jove moviment obrer —nascut i desenvolupat a través del segle XIX— assegurava les bases polítiques de la Generalitat.

Catalunya —després de quatre segles de desnaturalització— es redreçava com un gegant en la escena de la història, i trobava —intactes— les seves antigues virtuts.

Tot això ho havia fet un poble i al damunt d'ell — com un símbol i com una bandera— un home genial: Francesc Macià.

Era Francesc Macià qui continuava —amb esclat— la línia històrica dels nostres grans conductors: Claris, Casanova, els Grans Reis Catalans, trobaren —en aquest home lluminós com un estel— l'artífex gloriós de la tradició nacional.

Mort Macià, Lluís Companys sabé mantenir intacte la dignitat moral del nostre poble: la Llei de Contractes de Conreu, el respecte a les decisions sobiranes del Parlament Català, la Declaració política del 6 d'octubre, foren les fases culminants d'una política —arrelada pel seu sentit de lliber-

tat— al més pregon de la nostra història social.

Què passà després del 6 d'octubre? Perdudes les nostres llibertats, escarnits els nostres organismes, Catalunya s'integrà a la somnolència reaccionària i feudal de l'estat espanyol. I totes les creacions s'exhauriren, i totes les fulles verdes s'assecaren i totes les flors de passió es marciren.

I la Generalitat que fou el casal de la Democràcia catalana, la Generalitat que ennoblí les seves lloses sota les peijades il·lustres dels Presidents catalans conegué ara la promiscuitat

Avís important

Posem en coneixement de tots els militants i simpatitzants, que les fins avui anomenades «Joventuts d'Esquerra Macianistes» que finguéren un cert contacte amb companys estimadíssims nostres i que pretenen fer-se passar com a fil·lia de la nostra organització, no tenen res a veure amb les Joventuts d'Esquerra «Estat Català».

Per la unitat Sindical. - Front Unic Sindical.
Per una Central Sindical Catalana.

canalla de les botes militars i de les pantufles silencioses dels «group-piers».

Jiménez Arenas! Pich y Pon! presidents de la Generalitat!

Vergonya per aquells que han fet possible aquesta monstruosa violació!

* * *

Catalunya és continuïtat d'una política, permanència d'un sistema social. Com un riu que es filtra sota l'arenal i que apareix quilòmetres enllà més

net, més depurat, així Catalunya sortí del desert de l'opressió amb l'escat meravellós del 14 d'abril: Continuïtat d'una política: Un president que dura fins a la mort. Permanència d'un sistema social: un president que dura fins a la presó.

Però ve la reacció, ve el domini, i per l'escena de la Generalitat — prostituída — després del 6 d'octubre, desfilen les miserables pellerinques del music-hall.

Jiménez Arenas, Portela, Pich i Pon,

Alonso, Villalonga, Maluquer, Escalés. Set presidents en un any! Set sistemes. Set opinions. Set mètodes.

* * *

Catalunya — però — permaneceix intacte sota les mossegades. Reconstituïda, invencible, es disposa a entrar a la Generalitat per a fuetejar-ne els mercaders, per a rentar-ne les lloses prostituídes, per a tornar-li l'escat meravellós de la seva història i de la seva raó.

En el segon aniversari

Fa, ja, dos anys que Francesc Macià, President únic de la República Catalana, d'efímera duració, President, però, de la Generalitat de Catalunya restablerta després de més de dues centúries de dominació borbònica i castellana, queia colpit per la mort i ens deixava quan més falta ens feia, quan encara no estava ben establerta la nostra migrada autonomia, quan els traidors i mal nascuts de Lliga Catalana (?) començaven ja els seus atacs contra la nostra més alta institució: el Parlament de la NACIO AUTONOMA CATALANA.

Era un dia com aquests. Diada trista de Nadal del 1933. Pluja fina que dóna, encara, més impressió de tristesa. Les corrues interminables, de Catalans, van entrant poc a poc dins l'històric Palau de la Generalitat de Catalunya per tal de rendir el penúltim honor al gran heroi nacional. L'últim serà en el moment de l'enterrament, l'endemà al matí.

Les Seccions de Muntanya de les nostres Joventuts, fan guàrdia d'honor al cadàver del lluitador incansable.

Sense praules, fan poc a poc, anar circulant la gent que vol contemplar-lo *per última vegada!*

Allí, en aquella caixa, s'hi pot contemplar el rostre serè i enèrgic del President. El seu cos, embolcallat amb la bandera nacional catalana, sembla que encara vol aguantar-se ferm aixecar-se per a llençar fora de la pàtria els traidors. Però... la mort és més potent i el cos de Francesc Macià ja no pertany al món dels vius.

I han passat dos anys. Dos anys de lluita seguida, dos anys de... de què? Quantes i quantes de coses hem vist en aquests dos anys que acabem de passar! L'elecció del nou President de la Generalitat; les eleccions, triomfants, del 14 de Gener; els atacs seguits, durs, incansables de la gent de la Lliga contra el nostre Parlament i contra, el que és més greu encara, Catalunya; hem vist la Revolució d'octubre; hem vist la represió gubernamental, dura i vil, que ha omplert tots els penals d'Ibèria de treballadors i nacionalistes; hem vist la suspensió de les migrades facultats d'autonòm-

ques de la nostra pàtria; hem vist les contínues, inacabables, traicions dels homes de Lliga Catalana; i, finalment hem vist l'*autonomista galleg*, Portela Valladares, posar-se sota els peus del "boig de Priego" per tal de poder així, donar d'una manera més dissimulada el poder a Gil Robles, l'home dels jesuïtes, de la banca i dels "straperlos" de gran escala dissimulats.

I en aquests moments en que s'acompleix el segon aniversari de la mort del més gran dels nostres patriotes, Francesc Macià, és quan comparem la vida de l'avi, plena de sacrificis, de lluites d'idealitat i de grandesa de mires, amb la de tots els polítics actuals, amb els lladrocinis radicals i cedistes i és davant de tot això de la incomprensió castellana, que firma dins nosaltres, en el més fons del cor, el sentiment ben potent i inflexible de lluitar sempre i en tots moments per la llibertat integral de Catalunya, per portar a la pràctica l'ideari i el programa del nostre gran President.

Traidors a la Pàtria! Aprofiteu-vos de la vostra usurpació del poder! Aprofiteu-vos d'aquests moments de podridura governamental! Les forces de l'obrerisme nacionalista de Catalunya, les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» estan més fortes que mai, prestes a la reconquesta de Catalunya, i, com sempre, sota l'alt guiatge del seu fundador i etern cabdill Francesc Macià.

Declaracions fonamentals del programa de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català"

Qüestions socials

El Partit declara que cal estendre a tota la col·lectivitat la propietat de les coses i de les empreses de treball. No és just que la producció estigui de fet socialitzada i els beneficis recaiguin en unes poques mans, mentre arriba el dia en el qual sigui un fet un règim social d'estricta justícia.

El Partit declara que cal fomentar les organitzacions obreres de resistència que facilitin l'emancipació del proletariat. Conseqüentment cal reconèixer la personalitat sindical i convertir les relacions entre patrons i obrers, no en una raó de

sometiment i dependència — com ara — sinó en una relació d'igualtat, creant Consells d'obriers que intervinguin en la gestió de les empreses. El Partit declara que cal establir l'assegurança social contra malaltia, la invalidesa i contra l'atur forçós.

El Partit declara que cal estendre a la dona tots els drets civils, polítics i socials que tingui l'home. Que la dona proletària té dret al descans legal des de tres mesos abans del part i fins quaranta dies després, creant-se sales bressols per tal que puguin alletar llurs fills.

En el segon aniversari de la mort de l'«Avi»

Missió i obra d'Estat Català

En aquestes hores tristes per a la nostra Pàtria, en aquests temps d'empressonaments i persecucions, temps aquests que Catalunya havia ja passat en altres ocasions encara que no de faísó tan forta i extensiva, ve a tomb de recordar d'altres temps en els quals la traïdoria dels que fins aleshores havien estat el màxim exponent del catalanisme féu necessària la formació d'organitzacions disposades a conquerir per a Catalunya i pels catalans les màximes llibertats col·lectives i individuals.

Fou en aquells temps de l'Assemblea de Parlamentaris, en aquells temps de l'estatut que havia d'aconseguir la Lliga col·laborant al poder de la monarquia borbònica i podrida, per tant, Macià pensà i fundà la nostra organització. La fundà amb un programa — difícil programa! — a portar a terme. Ell sonniava sempre en una Catalunya Lliure, Força i Justa i per això enrolà entorn seu joves ardits, plens de fe i estimació en la Pàtria.

Davant les traïdories de la Lliga — que al llarg dels anys han anat continuant i han culminat en la col·laboració a la llei del 2 de Gener, que desfà la nostra autonomia —, ell volia oposar-hi una força noble i patriòtica: enfront les col·laboracions de la Lliga amb la monarquia borbònica per tal de que aquesta li donés bons negocis a fer i uns rosegons d'autonomia. Ell deia que el primer pas que deva donar Catalunya per aconseguir alliberar-se, era combatre, derrotar els Borbons que imbecilment es vanaven d'ésser descendents d'aquell Felip V que assaltà Catalunya.

I pensant en les llibertats de la Pàtria parí aleshores l'«Estat Català», amb una importantíssima missió a complir i un ampli programa a portar a terme.

«Estat Català» desenrotllà de seguida una gran campanya de propaganda, que tallà el cop militar de Primo

de Ribera, que Fanjuls i Francos volien repetir ara, pobrets! Macià i els més destacats militants de l'organització es vieren obligats a exiliar-se. Però ja Estat Català era una força organitzada disposada a tot per l'ideal. I es realitzà als finals d'octubre i primers de novembre del 1926, l'acció bèl·lica de Prats de Molló que tant d'enrenou mogué al món sencer i que féu conèixer a tothom els nostres problemes de llibertat.

L'exili continuà, viatges i més viatges, països i més països, paisatges i més paisatges passaren per davant per davant dels ulls meravellosos del gran vell, que no reposaba ni un instant en el seu calvari per la llibertat.

Del finalitzar l'exili ençà tots ens en recordem.

Macià continuava pensant com sempre i amb ell, Estat Català. Vegeu la primera i segona declaració fonamental aprovades en l'Assemblea que l'organització celebrà a Sant Andreu el març del 1931.

Diuen així: Primera: Dret de Catalunya a regir-se per sí mateixa, amb plena sobirania. Segon: Obligació inel·ludible de treballar activament i pels mitjants que calgui, per a aconseguir aquest dret.

El mateix ideari de sempre. Macià pensava encara que el primer obstacle a salvar era la monarquia espanyola podrida. I la monarquia caigué i qui més provocà la seva caiguda fou Francesc Macià. No som pas nosaltres que ho diem, sinó un irat enemic de tot el que significa llibertat: «Action Française», òrgan del «feix» francès, deia en ocasió de la mort del nostre gran cabdill: "... a Macià el seu poble l'ha tingut per l'heroi de les llibertats catalanes, però tota l'Espanya l'hi ha d'agrair l'haver estat l'element més actiu de la Revolució del 1931. Sense els revolucionaris catalans dels quals Macià era el promotor, la Revolució no existiria a Espanya i Alfons XIII

continuaría governant..." Això ho escrivia l'òrgan dels monarques francesos i és una demostració ben clara — més clars són els fets, però, en el mateix sentit — de que «Estat Català» complia la seva missió.

I «Estat Català» ha anat complint la seva missió sempre. Dissortadament Macià, el cos de Macià, fa dos anys que va deivar d'existir en el món dels vius. Fou un cop terrible per a l'organització i per a Catalunya tota, però el seu esperit no ens ha abandonat mai ni ens abandonarà. Ha estat sempre el nostre guia.

Deixem dit que «Estat Català» ha anat complint la seva missió no volem endinsar-nos en l'investigació d'uns fets dolorosíssims i gloriosos. ja arribarà l'hora de parlar-ne, però si que volem dir d'una vegada que «Estat Català», la massa que dona vida a «Estat Català», l'home, el militant, complí en aquella ocasió, com en tot moment, el seu deure.

I ara, en aquest segon aniversari de la seva mort juramentem-nos tots, honorant la seva memòria, a continuar i a portar a terme la seva obra i la seva il·lusió. Per a realitzar-ho cal que tinguem la nostra organització forta i puixant com mai. Ni personalismes ni capelletes. Cada militant ha d'ésser un fidel guàrdia de l'unió dintre un cercle d'acer. Solament així podrem fer enrra la reacció! Solament així podrem treure d'una vegada i per sempre la burgesia cavernícola del poder! Solament així podrem veure realitat aquella Catalunya Lliure, Força i Justa! per ell desitjada i per ell inspirada!

Cofitzeu pro-presos i exiliats polítics.

Féu cotitzar.